

En fast forbindelse

ved sognepræst Finn Ryneld

Det er efterhånden almindelig udbredt, at mobiltelefonen er med os, hvor vi end færdes, og ligegyldigt hvad vi foretages os. På gader og stræder mødes man af såvel gamle som unge, der bevæger sig hastigt afsted med blikket stift rettet mod smartphonens skærm og headset i ørene, tilsyneladende uden at ænse verden omkring dem. Et vittigt hoved har da også meget rammende kaldt dem "smartphone zombier" I butikker, biografteatre, koncertsale, og ved foredrag forstyrres man jævnligt af opfindsomme ringetoner. I busser og tog tvangsindlægges man på det nærmeste til at overhøre private samtaler af mere eller mindre intim karakter. Selv under gudstjenester samt kirkelige handlinger hænder det, at en tændt mobiltelefon giver sig til kende. Og skal man tro forsikringsselskabernes opgørelser over, hvor mange telefoner, der skyldes ud i de danske kloakker, så er også badeværelset et yndet sted at kommunikere fra. Forbudsskilte som dem, der ellers kun rammer rygere, er derfor også begyndt at indfinde sig i det offentlige rum. Årsagerne til, at det forholder sig sådan, er givet vis mange. Mobiltelefonen giver frihed til at bevæge sig omkring samt mulighed for at bevare forbindelsen til andre på én og samme tid. Smartphonen gør det tillige muligt at besvare e-mails og handle på internettet, næsten uanset set, hvor man befinder sig. Og forstået på den måde er der tale om et gode, kun de færreste af os vel vil undvære. Samtidig fremmer netop de muligheder ønsket om at være "på" hele tiden. På samme måde skabes en forventning om, at man er tilgængelig døgnet rundt, ikke mindst hvis der er tale om en arbejdstelefon. Og de negative følger af den situation viser sig blandt andet i form af ukoncentrerede elever og stressede medarbejdere. Hvor det for få år siden gav status altid at have sin tændte mobiltelefon indenfor rækkevidde sammen med den bærbare PC, er det derfor nu så småt ved at blive et tegn på overskud og kontrol over tilværelsen at slukke for netværkerne. Der er sågar udgivet bøger, der advarer mod de skader en ukontrolleret brug af de elektroniske medier kan medføre samt oprettet kurser, der skal hjælpe folk ud af den form for "misbrug".

Allerede for en del år siden kunne man læse i avisen, at amerikanerne i stigende grad tog mobiltelefonen med sig i graven. På samme måde som det er almindeligt, at den afdøde bærer tøj og smykker, som vedkommende holdt særlig meget af, var mobiltelefonen ved at være en del af udstyret. Og selvom de fleste af os nok ryster lidt på hovedet af det, så er der næppe nogen tvivl om, at vi også hér hos os vil komme til at opleve den slags i takt med, at den generation, for hvem mobiltelefonen har været en vigtig del af deres hverdag, går bort.

Man kan undre sig over, hvad formålet skulle være med lægge en mobiltelefon i kisten. Men direkte adspurgt svarer flere pårørende, at skønt de godt véd, ingen besvarer deres opkald, så holder de af tanken om, at der stadig eksisterer en forbindelse til den afdøde.

Der er tale om sorgbearbejdelse, ville nogen nok sige. Og det er sikkert rigtigt. Men er der virkelig trøst at hente i en telefonforbindelse, som reelt ikke kan bruges til noget? Er der ikke snarere tale om en krampagtig holden fast på en illusion om, at den døde stadig kan nås. En forestilling som ikke rigtig kan tages for gode varer, fordi vores erfaring fortæller os noget andet? Et forsøg på at undgå den smertelige virkelighed. Og et ubevidst håb om, at den moderne teknik kan overvinde alle forhindringer i verden - selv døden. At man med

forestillingen om den imaginære telefonforbindelse så at sige forsøger at omgå dødens betingelser og i en vis forstand ad den vej at forløse og frelse sig selv fra dens følgevirkninger.

I beretningen om Jesu død og opstandelse forholder det sig lige omvendt. Ingen - heller ikke disciplene eller andre, der fulgte ham - var i tvivl om, at den direkte forbindelse var endegyldigt afbrudt med døden og gravlæggelsen langfredag. Fællesskabet mellem den døde og de levende bestod da i mindet om det, han havde sagt, og de ting, de havde oplevet sammen med ham. Dertil kom løftet om, at Jesus altid ville være hos dem, når de forsamledes i hans navn, hvordan det så end skulle forstås. Og alligevel erfarede de, at forbindelsen blev genoprettet på en måde, de ikke havde turdet håbe på eller troet mulig.

Evangeliet - det glade budskab til disciplene og til alle os andre er - at da livet overvandt døden én gang for alle, var det ikke i kraft af nok så megen menneskelig teknisk snilde. Men ved den livskraft og kærlighed til mennesker, der udgår fra Gud. I historien om Jesus er det liv altsammen. Overalt, hvor han kom frem, sejrede livet over de livsnedbrydende kræfter. Han udfriede mennesker fra sult og nød, fra sorg og selvskabt plage. Han helbredte de syge og sad til bords med de foragtede. Han fjernede deres selvforagt og gjorde andres fordømmelse til skamme. Han overvandt så at sige al den død, vi har det med at plante midt i livet, både for os selv og for hinanden. Han var hos mennesker under alle forhold i tilværelsen, og når dødens mørke syntes at have sænket sig over dem, var han solen, der jog skyerne på flugt, og skænkede dem livet på ny. Selv den fysiske død måtte ved hans opstandelse påskemorgen til sidst vige.

Med hele sit liv, sin gerning, sin død, og sin opstandelse forkyndte han, at vi hverken kan eller skal frelse os selv. At det tværtimod er den store misforståelse, som gør det så svært for os at leve. Fordi vore forsøg på at frelse og befri os selv altid på forhånd er dømt til at mislykkes, hvadenten vi nu benytter os af smartphones eller på anden vis prøver at omgå de betingelser, som gælder for vort liv. At vi i stedet i liv og død skal betro os til Gud og leve i troen på hans barmhjertighed og nåde. Troen på opstandelsen er troen på, at Gud ved Vorherre Jesus Kristus, har udfriet og frelst os fra alt det, der truer, og vil gøre det igen, hver gang, vi beder ham om det. Selv døden skal ikke få det sidste ord. Tør vi tro på det, kan livet også blomstre og gro for os, for da véd vi, at alt ikke afhænger af os, og hvad vi formår. Men alene af den almægtige og hans kærlighedsmagt.

Evangeliet om Jesu opstandelse vil således lære os at vente det umulige: At lægge vort liv i Guds hånd og bede ham oprejse det af graven. Vover vi det, vil livsmodet få mulighed for en glædelig opstandelse i os, hver gang døden i tilværelsen synes at have afbrudt forbindelsen. Og dertil håbet vor egen opstandelse engang, når og på den måde, Gud vil det.

Rigtig glædelig påske!